

İnatlaşmanın İki Yüzü

Hafta sonunda da rahat yok. Saat daha on bile olmamış. Aysel Hanım bırakmıyor ki doyasıya yatsınlar. İkide bir, “Kalkın çocuklar!” diye seslenerek kahvaltıya çağırıp duruyor, ama aldırıyor onlar. Onu bağırtıncaya değin bekleddikten sonra sesli sessiz bir mırıldanışla kalkıyor, yüzlerini yıkayıp masaya karşılıklı oturuyorlar. Bir inatlaşma, bir didişme var aralarında.

Hep öyle yaparlar, biri gitmeden biri gitmez, biri gelmeden biri gelmez. Biri nereye oturursa, öteki karşısına oturur. Birbirini göz altında tutup sinir etmeden, hır gür çıkarmadan duramazlar. Akşam yatmadan önce de bunu yapmışlar. Tuttukları takım ayrı, huyları zıt. Biri Fenerbahçeli, biri Galatasaraylı. Birinin eşofmanı sarı kırmızı, birininki sarı lacivert. Aralarındaki bu çekişme bazen neşelendirir, bazen de çekilmez olur evde. Son zamanlarda iyice sinir etmeye başlamışlar.

Onlar geldiğinde, Doğan Bey’le Aysel Hanım kahvaltılarını yarılamışlar bile, üçüncü çaylarını içiyorlar. Çatal

tıkırtılarından, bardak şıkırtılarından başka tık yok. Suskun bir gerginlik çökmüş içeriye. Dilsizler sofrasındalar sanki.

Böylesi zamanlarda sözün yerini bakışlar, duruşlar alır. Bakışlarla, duruşlarla konuşulur. Bu da havayı germekten başka bir işe yaramaz. Yalçın'la Hakan arasında çatışmalara çağrı, önce bakışlarla çıkarılır. Bakışlarla olmazsa mimiklerle, kaş göz oynatmalarıyla... Daha olmazsa el kol işaretleriyle. Bir bakış, bir göz göze gelme yeter de artar bile. Patlamaya hazır yan bakışlar ikide bir karşılaşiyor.

Masada, kahvaltıda bulunması gereken her şey var. İştah kabartan kokular sarmış mutfak. İsteyen istediği kadar yiyebilir. Kıskanmalara, göz daralmalarına, şunu ye, bunu yeme demelere hiç gerek yok. Ama göz daralmaları eksik olmuyor, ikide bir kendini gösteriyor.

Bakışları yine karşılaşınca Hakan'ın lokması ağzında kalıyor. Hafif yuvarlak yüzü gerilip dudakları titriyor. Huyudur, kızdı mı önce kabuğuna çekilir, sonra tepkisini gösterir. Göz ucuyla bir anlık ters bir süzüşün ardından ayaklarını yere vurarak kahvaltıyı yarıda bırakıp kalkıyor.

Aysel Hanım Yalçın'ın öz, Hakan'ın üvey annesi. Doğan Bey'le ikinci evliliğini yasalıdan bu yana altı yedi ay geçmiş olmasına karşın bir türlü alışamamış yeni düzene. Bunun bocalaması içinde. Kumral saçlarını geriye toplamış, yayı andıran kaşları aşağıya inmiş. İnce, biçimli yüzünde bir tedirginlik. Gerginliğin oğlundan kaynaklandığının ayırımında, ama annelik duygusu ağır basıp görmezlikten geliyor. Çayını yudumlarken soğuk bir bakışla Hakan'ın ardından bakıyor.

– Yine ne oldu buna, diyor.

Evi ev, düzeni düzen yapan önce sofraya başı. En tatlı söyleşiler orada yapılır. Geleceğe ilişkin düşler önce orada kurulur. Kırgınlıklar, küskünlükler orada giderilir, sıkıntılar orada dağıtılır. Bu tutturulamadı mı yerini aykırılıklar, zıtlasmalar alır. Doğan Bey'in kafasının içi sıkıntı yumağı. Bunu bir türlü dağıtamıyor. Sıcak bir sofraya ortamının özlemi içinde. Konuşabilse rahatlayacak. Bu gidişle hafta sonunda bile rahat bir kahvaltı yapamayacak. Belli değil miydi ne olduğu? Bir de soruyordu eşi. Oğlunun kalkıp gidişi sinirlerini geriyor, gülmeyi unutmuş yüzü kararıyor, etli dudakları kıpırdıyor. Uykusunu alamamış gözlerini Yalçın'a dikerek soluğunu dışarı bırakıyor.

– Bilmem!.. Oğluna sormalı bunu, diyor anlamlı bir sesle.

Yalçın devingen bir çocuk, kendine sürekli bir uğraş arar. Eli boş kaldığında hırçınlaşır, yaramazlaşır, ele avuca sığmaz. Sıkıştığında uslu çocuk havalarına girmesini bilir. Cici babası, sözü ona getirince hemen çakır gözlerini önüne indiriyor:

– Ben, ben bir şey yapmadım ki.

Doğan Bey başını sallıyor:

– Yapmadın da niye sofrayı bırakıp gitti öyleyse?

Aysel Hanım oğlunun üstüne titrer. Suçlu olup olmadığına bakmadan koruyucu güdülerini hemen harekete geçer. Kimseye söz söyletmez. Eşinin, onu suçlamaya varan sözünü işitince tedirgin oluyor. Kalkıp oturuyor üstünde bol duran sabahlığının eteğini toplayarak.

– Aman!.. Bilmiyor musun oğlunun huyunu. İlle de sorun çıkaracak sofraya başında.

Doğan Bey’in kıpırtısız bakışları eşinin üzerinde.

– Öyle mi dersin?

– Ne dememi bekliyorsun?

Söz sözü, soru soruyu getirir, havayı germekten başka bir işe yaramazdı. Çocuk tartışması yapmaktan daha sevimsiz ne olabilirdi sofraya başında? En iyisi üstünde durmayıp susmaktı. Doğan Bey’in rahatı kaçmış, gözlerini içerde şöyle bir dolaştırıyor. Masadaki bardaklar, tabaklar, ekmek sepeti; mutfak tezgâhının kenarlarına uyumlu bir düzen içinde dizilmiş kavanozlar, kaşıklık, tost makinesi, tepsiler puslu bir camın önünden akıyormuş gibi akıp gidiyor. Sanki onları görmek için çevirmiş yüzünü oraya.

– Neyse... Sabah sabah yine başlamayalım Aysel.

Hakan kırılıyordu, alınıyordu. Evin tek çocuğuydu. El bebek, gül bebek büyümüşü. Bir dediği iki edilmezdi. Bir yüz eğriliğine bile dayanamaz, küsüp giderdi odasına, ilgi beklerdi. Annesi gelinceye değin kapısını kapalı tutar, kırk nazla kalkardı. Ama artık durum değişmiş, yeri daralıp üvey anne eline kalmıştı. Babasından da beklediği ilgiyi göremiyor, kendini yalnız, korumasız duyumsayıp duruyordu. Daha da kırılanlaşmış, alınanlaşmıştı. Bir zamanlar başında en güzel söyleşilerin yapıldığı, en tatlı şakalaşmaların süslediği kahvaltı masasında kahvaltısını ağız tadıyla yapamaz olmuştu. Lokmalar boğazında tıkanıp kalıyordu.

Gecenin dindiremediği gerginlik sabah yeniden kıpırdanmıştı. Can sıkıntısı içinde evde oyalanmak zordu. Sıkardı içerinin havası insanı. İğne olur batardı. En iyisi dışarıydı. Kendini dışarı atıp bu havadan uzaklaşmaktı; ama o saatte ıkılmazdı. Arkadaşları belki de uykuda pazarın tadını çıkarıyordu. Ne yapacaktı yalnız başına boş sokaklarda? Kaldırımları mı adımlayacaktı? Nasıl da severdi uykuyu. Hep annesi kaldırırdı öpe okşaya tatlı uykularından onu.

şimdi o yoktu; başka bir evde başka çocukla, başka bir eşleydi.

Unutmuştu oğlunu.

Unutulmuştu...

Unutulmak yalnızlıktı. Upuzun bir yalnızlık!..

Dipsiz bir kör kuyu!..

Kapatılması güç bir boşluk!..

Uykular öncekiler gibi tatlı değildi.

Anne elleri gezinmiyordu yüzünde, saçlarında...

Anne kokusu gelmiyordu.

Anne sesi fısıldamıyordu kulaklarına.

Bir özlemdi bunlar. Kocaman bir özlem!..

Artık kendisi kalkıyordu.

Bu kafayla ne ders çalışılır, ne ödev yapılırdı. Boş da durulmazdı. Durursa atlardı. Ne yapmalı, ne etmeliydi? Düşünüyor, düşündükçe yeni girdiği ergenlik çağının sisli puslu duygularından uzaklaşıp ocuklaşıyor, başını koyacak sıcakık bir kucak arıyor.

Bol ışıklı küçücük odasında kararsızlık içinde dönüyor dolanıyor, gidiyor geliyor başını kaldırmadan. Alıyor

veriyor, veriyor alıyor kendi kendine. İçinden geçenlere yer arıyor. Aradıkça kafası karışıyor, kör bir düğüm olup çıkıyor. Dalgınlıktan ayağının ucunu görmüyor. Masaya çarpıp canı yanınca kendine geliyor. Dizini tutarak duruyor. Acıdan kıvranarak bakınıyor gözleri boşlukta; sonra sandalyeyi çekip masaya oturuyor.

Hakan'ın el becerisi güçlü. Düşünürken, televizyon izlerken bile eli boş durmaz, bir şeyler çizer, karalar, yapar yapıştırır. Bunaldığı anlarda resim yapmak daha çok rahatlatır onu. Duygularını, düşlerini çizgilere döker, çizgilerle çiçeklendirir, kanatlandırır. Çizgilerle uçurur gökyüzüne, yıldızlara.

Çekmeceleri, dolapları açıyor kapatıyor; deşiyor karıştırıyor. Son günlerde dağınıklığı üzerinde. Neyi nereye koyduğunu unuttur olmuş. Bulamayınca sinirleniyor, kafasını yumrukladığı oluyor. Yine aynı duruma düşüyor. Eline gelenleri sağa sola fırlatıyor. Uzunca aramalardan sonra resim dosyasını, guvaş boyalarını bulup çıkarıyor. Kalemlikten bir kurşun kalem alıyor. Orada mı, oturma odasında mı? Nerede yapmalı? Böylesi durumlarda en uygun yer oturma odası. Oraya gitmeli. Hem televizyon izlemeli, hem de...

Topluyor çıkardıklarını, oturma odasına gidiyor. Pencere kenarında duran açılır kapanır masaya geçiyor, getirdiklerini serip oturuyor. Önce televizyonu açıyor, kanallarda dolaşiyor. Bir belgeselde duruyor. Gözleri orada kalemi ağzına götürerek düşünüyor. Düşsel bir portre mi? Manzara mı, natürmort mu? Yoksa kuş resimleri mi? Hangisini çizmeli?

Güvercinleri çok seviyor. Bir de uçurtmaları...

Güvercini güvercin, uçurtmayı uçurtma yapan gökyüzü, bulutlar.

Gökyüzü özgürlük, güvercinler özgürlük!..

Güvercinlerin kanat çırpışları...

İnsanı iç sıkıntılarından arındırır.

Ne zaman eline fırçayı, boya alsa gözünün önüne gökyüzünde kanat çırpın, gümüş ışıklı ak güvercinler gelir önce. Salına sallana gökyüzüne akan başı bulutlu, gökkuşağı renkli uçurtmalar gelir. Düşleri gökkuşağı rengine boyanır.

Düş gücünü çizgiye dökmek kolay değil. Başlar başlamaz şıp diye olmaz. Yoğunlaşmadan, havasına girmeden çizgi çizgiye, resim resme benzemez. Uğraştırır. Usta çizerler bile bir çırpıda başaramıyor bunu.

Kalemi, parmakları arasında kıstıra gevşete karalamaya başlıyor. Siliyor; karalıyor olmuyor. Duygularını yoğunlaştırıyor. Parmakları söz dinlemiyor. Sinirleri daha da geriliyor. Dokunulsa patlayacak. Fazla bastırıldığı için kalemin ucu kırılıyor, fırlatıp atası geliyor. Yalçın hiç rahat bırakır mı? Ne zaman gelip tepesinde bitmiş? Önce soluğu vuruyor Hakan'ın yüzüne. Kalemтираша uzanırken başını kaldırıp bakıyor, Yalçın'ın sırnaşık çipil gözleriyle karşılaşınca eli boşlukta kalıyor.

Yalçın, boğazında kalan son lokmayı yutmaya çabalarak,

– Kalk! Ben oturacağım oraya, diyor.

Koca evde oturacak başka yer mi yoktu? Ne zaman bir yere oturacak olsa böyle yapar Yalçın. Gelir, tepesine

dikilir. Kahvaltıda sinir bozduğu yetmiyormuş gibi şimdi de bu. Elinin tersiyle itiyormuş gibi yapıyor:

– Git başımdan!..

Git, deyince hiç gider mi Yalçın? Daha bir sırnaşıyor:

– Bura bizim evimiz. Sen git.

Hakan başını sallayarak bir öyle bakıyor, bir böyle. Yüzünde kıpırtılar uçuşuyor.

– Nereden sizin eviniz oluyormuş? Hepimizin evi.

– Ama annem öyle söylüyor.

Bu sözler de yeni söylenmeye başlanmış. Sözcüklerin üstüne bastırarak öyle bir vurgu yapıyor ki! İnsanın tepesini attırmaya yeter.

Ev, Hakan'ın babasına aitti. Annesi gözü gibi bakardı. "Evimiz" der de başka bir şey demezdi. Her köşesinde elleri vardı; sevgileri, özlemleri vardı. Dokunmadığı bir yer yoktu. İş yaparken okşardı sanki. Karşısında biri varmış gibi konuşurdu. Hasta olduğu zamanlarda bile eli boş durmazdı. Hiç sevmediği şey dağınıklığı. Çalışan bir kadın olmasına karşın bu gücü, bu zamanı nereden bulurdu?

Ama yaşam acı sürprizlerle dolu. Hiç düşünmediği, hesaplamadığı şeyleri önüne çıkarıp insanı sevdiklerinden de koparıp uzaklaştırıyor. Hakan orada doğmuş, sevginin, sevecenliğin büyüdü sıcaklığını orada bulup büyümüş, çocukluğunun en güzel günlerini orada yaşamış. Her karışında körpe anılarının izi var. Sonradan gelen o değil, Yalçınlar. Bunu nasıl söylerdi? Bilmediği bir şey mi vardı? Babası, alımlı bir eşe sahip olmanın karşılığı olarak tapuyu onların üzerine mi geçirmişti yoksa?